

[Erhard Jakobsen.]

gørelse for, hvad han mente med denne udtalelse.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige et par ord om den mistillid, der råder overfor vore militære tjenestemænd, uden at jeg på nogen måde vil lægge det ærede medlem hr. Jensen-Broby en sådan mistillid i munden.

Vi må alle være vore store digtere Holberg og Hostrup taknemlig for, at de i sin tid skabte personer som Jacob von Thyboe og løjtnant von Buddinge; derved er vi sikkert blevet forskånet for megen falsk militærforgudelse. Men vi skal også passe på ikke at havne i den modsatte grøft. Der er ingen mening i, at man betragter enhver officer, man møder, som en efterkommer af disse berømmelige krigere. Vore officerer er selvfølgelig kun mennesker, og de gør fejl, som alle mennesker gør fejl, ja, som selv folketingsmænd kan gøre fejl. Alle vi, der står bag den udenrigs- og forsvarspolitik, vort land fører, må imidlertid være interesseret i, at mangler rettes, også at fejl påtales, og at fejl søges undgået, men vi har ingen ret til at generalisere og slå enhver fejl, en militærperson laver, op som en skandale, som sætter plet på hele standen. Personlig vil jeg gerne sige, at jeg ikke noget andet sted har truffet tjenestemænd, der er mere offervillige og pligtopfyldende overfor deres arbejde end officererne i de danske værn.

Der strømmer i dag ad mange forskellige kanaler ud over befolkningen en påvirkning, der er rettet mod Atlantpagtens forsvarsarbejde og ikke mindst mod vore egne bestræbelser for her i landet at udføre vor del af dette samarbejde. Jeg tænker ikke så meget på de direkte politisk prægede angreb på denne politik; jeg tænker mere på de mere eller mindre tilslørede angreb, der under mange forskellige former af upolitiske eller apolitiske organer føres frem.

Vi har alle lært at sætte pris på dansk humor og dansk lune, og det skal vi aldrig holde op med, men vi må på den anden

side ikke være blind for, at humor og satire kan bruges til ethvert formål og også kan misbruges. Ofte kan en forkert fremstilling af en sag gøres ganske troværdig, blot en smart tegner eller revyforfatter tager sig af opgaven. Hverken regeringen, de militære ledere eller andre officielle organer kan sætte en stærk modpropaganda i gang på dette område; det ville føles som et overgreb mod det politiske mindretal, der ikke er enig i den førte forsvars- og udenrigspolitik. Men vi, der som medlemmer af folketinget har været med til at gennemføre og har medansvar for denne politik, må ikke blot have ret, men også pligt til at sørge for, at vi får så meget for de mange penge, vi må give ud, som muligt, og det gør vi bedst, hvis vi benytter enhver lejlighed — og der er lejligheder nok, for folk ved ikke meget om Atlantpagten udeomkring — til at give folk reel oplysning om sagen og til at imødegå angreb, der er uden bund i virkeligheden. Herved sikrer vi vore officerer og iøvrigt også vort mandskab de bedst mulige og roligste arbejdsvilkår, og så får vi sikkert også betydeligt mere for vore penge, end vi ellers ville kunne få.

Ole Bjørn Kraft: Da debatten om rigets stilling fandt sted, var den udenrigspolitiske situation ikke afklaret. Man vidste ikke, hvilket resultat der ville komme ud af udenrigsministrenes konference i Genève. Man havde en følelse af, at en vis afspænding havde fundet sted, men der var ikke noget afgørende tegn på, hvorledes fremtiden ville forme sig. Nu er dette imidlertid fuldstændig ændret. Vi kan nu klart og tydeligt se, hvad der kom ud af forhandlingerne i Genève, eller rettere sagt, hvad der ikke kom ud af forhandlingerne i Genève, og vi kan se, at den megen tale om en Genèveånd, altså en ny indstilling overfor verdens problemer, kun var en meget kortvarig episode, et led i et stort politisk-taktisk spil, at der ikke var og ikke er nogen realitet bagved talen herom, og at der i forholdet mellem stormagterne ikke